

[Kristen Amby.]

Tidsbegrænsning. I selve Loven om Medhjælperforholdet siges, at et Aar er den Tid, indenfor hvilken man kan binde sig retslig, og det forekommer mig, at hvis en Medhjælper har tjent tro i elleve Maaneder og ikke krævet Løn, fordi han vil have hele Lønnen paa een Gang, maa man ogsaa sikre ham denne Løn, det kan ikke være de paagældende Medhjælperes Pligt at gaa rundt og have juridiske Betæneligheder, fordi de ikke har faaet udbetalt Lønnen i saa og saa mange Maaneder.

Endelig er der en Ting, jeg ikke kan forstaa. Naar Statsmagten vil sikre — det er det nye i Lovforslaget — Medhjælperne Løn ogsaa forud for fast Pant, nemlig det saakaldte villiesbestemte Pant i fast Ejendom, forstaaer jeg ikke, at Staten i samme Aandedræt siger: Denne Sikkerhed skal ikke gælde overfor lovbestemt Panteret; denne lovbestemte Panteret er vist det, man i gamle Dage kaldte Kongens Penge, formentlig Skatter. Nu er Staten altid trængende, men i et Forhold, hvor de her foreslaaede Bestemmelser kan blive aktuelle, maa den paagældende Medhjælper vel anses for mere trængende end Staten, og det forekommer mig derfor ikke, at der er nogen som helst Grund til at undtage lovbestemt Panteret. Den paagældende Medhjælper maa have Rettighed udover, hvad Staten og anden offentlig Myndighed har, thi han har udført et Arbejde paa det paagældende Sted. Hvis Stat eller Kommune har ladet saa lang Tid hengaa uden at gøre Panteret gældende overfor Ejendommen, at man virkelig har svækket Medhjælperens Ret, maa det være de paagældende Myndigheder, som har hele Ansvaret.

Efter Lovforslagets sidste Stykke finder, naar Arv og Gæld fragaas i Husbondens Bo, altsaa naar der er Tale om et Dødsbo, Bestemmelsen i 2det Stykke Anvendelse, den Bestemmelse, der sikrer Medhjælperen Løn forud for villiesbestemt Pant. Der var maaske Grund til at sige, at saadan Sikkerhed gælder overfor ethvert Dødsbo. Medhjælperens Stilling bør ikke være afhængig af, om vedkommende Arvinger er Optimister eller ikke, det kan udmærket godt være, at Arvingerne er saa optimistiske, at de tror, at der er Aktiver udover Passiverne, og det er urimeligt at stille Medhjælpernes Krav ringere i et Dødsbo, hvor Arvingerne er Optimister, men hvor det viser sig, at deres Optimisme ikke har Bund i Virkeligheden, end hvor det fra Bobehandlingens Begyndelse er klart, at Arv og Gæld er fragaaet, i hvilket Tilfælde Medhjælperens Rettig-

hed altsaa er sikret. Jeg kan ikke undlade at gøre den Bemærkning til den højtærede Minister — det er i og for sig ikke en Bebrejdelse imod Ministeren personlig, men Ministeren har jo Administrationen og Embedsmændene til sin Raadighed —, at det foreliggende Lovforslag vel bærer Vidne om en smuk Tendens, men det bærer ikke Vidne om, at Administrationen har gjort sig Umage for at udarbejde Lovforslaget saa tydeligt, klart og konsekvent, som man med Rette kunde forvente det af et juridisk Departement.

Med disse Ord vil jeg gerne anbefale Lovforslaget til en forholdsvis hurtig Behandling i det Udvalg, som det er blevet tilbudt vil blive nedsat.

Steen: Jeg tror, det foreliggende Lovforslag i den Del af Befolkningen, hvis Forhold det særlig tager Sigte paa, vil vække ikke ringe Forundring, ikke paa Grund af sit Indhold, endnu mindre paa Grund af det Formaal, der ved dette Lovforslags Fremsættelse tilsigtes, men af den Grund, at det overvejende Flertal af de paagældende Mennesker lever i den Tro, at de Fordringer, hvorom det her drejer sig, i Forvejen er privilegerede Fordringer. Dette har naturligvis sin Forklaring deri, at som Forholdet praktisk har formet sig op gennem Tiderne, har den Stilling, disse Fordringer retmæssigt har haft, været en saadan, at Vanskelighederne ikke hidtil har været store. Under de Forhold, vi nu er kommet ind i, hvor de Fordringer, som staar foran dem, der her er Tale om, gennem en lang Aarrække har været i rivende Udvikling, og hvor det, der er Pant i, gennem længere Tid er blevet mindre værd, er vi imidlertid i Dag i den Situation, at det foreliggende Lovforslag ikke alene er ønskeligt, men efter min Opfattelse nødvendigt. Jeg er rede til at drøfte Enkeltheder i det Udvalg, jeg forstaaer skal nedsættes, og finder paa det nuværende Tidspunkt kun Anledning til at sige, at til Gennemførelsen af det, der er Lovforslagets Hensigt, er vort Parti rede til at yde sin Medvirken.

Axel Dam: Der ligger i det foreliggende Lovforslag en Anerkendelse af, at Retskrav, specielle Krav paa materielle Goder, kan være af forskellig Rangorden, at de ikke alle sammen er lige vel begrundede, og vi maa hilse det med Glæde, naar det her foreslaas lovfæstet, at Arbejdsløn skal være privilegeret Krav. Vi gør det saa meget mere, som vi fra vor Side plejer at hævde, at Ejendomsret til syvende og sidst maa